



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 1694/2022**  
**16.06.2022. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 194/21 од 15.10.2021. године, у седници одржаној 16.06.2022. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 194/21 од 15.10.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

**УКИДАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 194/21 од 15.10.2021. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 1800/18 од 22.09.2020. године у ставу другом и трећем изреке и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

**Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1800/18 од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Првог основног суда у Београду. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати накнаду штете до двоструког износа плате на основу рада и временаведеног на раду за период од 01.04.2016. године до 01.10.2017. године у укупном износу од 987.983,92 динара са затезном каматом на појединачне месечне износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке, као и трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да у корист тужиље уплати надлежном фонду доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.04.2016. године до 01.10.2017. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 194/21 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена

првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, ради уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) - у даљем тексту: ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је 01.02.2011. године примљена у радни однос на одређено време у Министарству унутрашњих послова, Сектор ... Управе за ... . Решењем Министарства унутрашњих послова – Дирекције полиције 01 број ../11 од 06.07.2011. године тужилца је примљена у радни однос на неодређено време, почев од 20.07.2011. године, у Служби за откривање ратних злочина Управе криминалистичке полиције. Решењем тужене број ../2013 од 12.03.2013. године трајно је премештена на радно место послови откривања кривичних дела против човечности и међународног права (ОСЛ) у Одељењу за откривање кривичних дела против човечности и међународног права и трагање за несталим лицима у Служби за откривање ратних злочина Управе криминалистичке полиције, а затим је решењем тужене број ../2016 од 01.05.2016. године распоређена на исто радно место са 01.05.2016. године. Тужилца је на претходном радном месту у јуну 2011. године примила основну плату у нето износу од 31.814,88 динара, а у утуженом периоду од априла 2016. године до септембра 2017. године исплаћена месечна плата тужилци је износила увек више од двоструког износа плате са претходног радног места.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев са образложењем да тужилци припада увећана плата у двоструком износу плате коју је остварила на пословима радног места са којег је ступила на рад у Службу, па како јој је у спорном периоду исплаћивана плата која је већа од двоструке плате остварене на радном месту које је претходило преласку у Службу, одбили су тужбени захтев у целости.

По оцени Врховног касационог суда правни закључак нижестепених судова се не може прихватити, јер је заснован на погрешној примени материјалног права.

Чланом 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према одредби члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“, бр. 72/09... 32/13), која је важила у утуженом периоду, лица која обављају послове и задатке у државним органима посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Сагласно ставу 2. наведеног члана закона, плате лица из става 1. овог члана уређује Влада.

Одредбом члана 2. став 1. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, прописано је да се плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове Уредбе.

Чланом 3. став 2. исте Уредбе прописано је да запослени у Служби који нема својство овлашћеног службеног лица има право на плату у двоструком износу плате која се обрачунава и исплаћује запосленом на одговарајућем радном месту у седишту Министарства унутрашњих послова. Ставом 5. наведеног члана Уредбе, предвиђено је да се приликом обрачунавања двоструког износа плата у смислу ст. 1-4. овог члана, не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом.

Према правном ставу Врховног касационог суда, усвојеном 13.10.2020. године, запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и Службу за откривање ратних злочина били радно ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате коју би остварили на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела. Дакле, наведеним законом и поменутом Уредбом установљено је право тужиље, као лица запосленог у Служби за откривање ратних злочина, на исплату двоструког износа плате коју би остваривала у спорном периоду (од априла 2016. до октобра 2017. године) у односу на висину основне плате коју би примала на месечном нивоу на радном месту на коме је била претходно радно ангажована до момента премештаја у поменуту службу. То подразумева да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа њене основне плате код Службе за откривање ратних злочина.

Код наведеног, Врховни касациони суд указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужиљи, након распоређивања на радном месту у Служби за откривање ратних злочина. Ово из разлога што су као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у читавом спорном периоду прихватили само онај износ који је тужиљи исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Служби за откривање ратних злочина, при чему нису узете у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна.

Основано се ревизијским наводима оспорава став нижестепених судова на коме су засноване одлуке о одбијању тужбеног захтева. За правилно одлучивање о тужбеном захтеву, и самим тим правилну примену материјалног права из цитираних законских одредби, треба узети у обзир промене у висини основне плате тужиље које су уследиле у спорном периоду обрачуна и у вези са тим правилно и потпуно утврдити чињенично стање.

Имајући у виду наведено првостепени суд ће, у поновном поступку, разјаснити све околности од значаја за доношење одлуке у овој правној ствари на које је указано овим решењем и правилном применом материјалног права донети правилну и закониту одлуку.

Сагласно изложеном, одлучено је као у ставу другом изреке на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија  
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић